Đêm khuya thanh vắng, tiếng ve ra rả.

Lúc này vốn đang là thời gian người ta chìm vào mộng đẹp say sưa thì ở trong một biệt thự trên lưng chừng núi lại ồn ào tới mức gà bay chó sủa, người ngã ngựa đổ.

"Xảy... xảy ra chuyện gì thế?"

"Cậu Hai lại làm ầm lên trong phòng, mọi người cẩn thận một chút."

"Chắc là mợ Hai lại bị đánh rồi, thật là tạo nghiệt mà!"

"Suỵt! Cô nói bé thôi, làm ở Tần gia lâu như thế rồi mà sao đầu óc chẳng khôn ra được tí nào thế? Loại lời nói này là lời mà kẻ làm nên nói sao?"

"Nhưng... mợ Hai thật sự quá thảm!"

Còn là con gái mười tám tuổi, sao có thể chịu được cậu Hai tay đấm chân đá như thế chứ?

Không phải bị đánh một hai lần đầu, nhưng mợ Hai này cũng thật sự là một con lừa cứng đầu...

"Thảm hay không cũng không tới lượt chúng ta định đoạt, người ta sống trong vinh hoa phú quý, giường cao gối mềm, có khi lại thấy vui ấy chứ, cô không biết thì đừng nói bừa nữa!"

Người phụ nữ trung niên lạnh lùng trách mắng, mặt mày thờ ơ.

Vẻ mặt của mọi người cũng trở lại bình thường, tiếng bàn tán cũng ngừng nghỉ.

“Sao, có chuyện gì thế?”

Trạng thái yên tĩnh chỉ ngừng được có mấy chục giây, sau đó lại có một người làm như con chim lạc bầy chui vào giữa đám người, hai mắt còn mơ màng, rõ ràng là vừa mới tỉnh dậy.

“Ôi chao, tôi nói cho cô biết, cậu Hai lại nổi giận đang đánh mợ Hai nhà chúng ta đấy...”

Một người lên tiếng, mọi người liền nói theo, mồm năm miệng mười, tiếng bàn tán lại nổi lên.

...

“Roi đâu? Roi của tao...”

Trong căn phòng ngủ được trang hoàng tinh tế, dưới ánh đèn lờ mờ là một mảnh hỗn độn.

Chiếc bàn con bị đá lật ngửa trên đất, gương trên bàn trang điểm đã bị vỡ thành những mảnh nhỏ, mà khung ảnh treo trên tường cũng bị lệch hẳn sang một bên.

Trong ảnh chụp, thiếu nữ mặc váy màu trắng, chàng

trai mặc đồ tây, là một bức ảnh cưới.

Chữ “hỉ” đỏ thẫm dán trên đầu giường còn chưa kịp phai màu, nơi này chính là phòng tân hôn của một đôi vợ chồng mới cưới.

Chỉ tiếc, lúc này, thiếu nữ ngã xuống đất không gượng dậy nổi, trên người chồng chất vết thương.

Gã đàn ông tức giận trợn mắt, trong đáy mắt ẩn hiện một tia thỏa mãn.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu trên gương mặt méo mó của hắn, hai tay hắn run lên, con thú dữ ẩn sâu trong lòng hiện tại có thể lao ra bất cứ lúc nào.

Giết chóc bừa bãi--- hủy diệt---

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn lúc này.

Roi! Roi của hắn...

“Xảo Tâm! Xảo Tâm!”

Xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, gã đàn ông đứng giữa hành lang gào xuống dưới lầu.

Đám người hầu đang đứng ngay dưới cầu thang thò cổ nhìn lén vội vàng lùi về sau, cậu Hai quá kinh khủng...

Chỉ có một người đứng yên tại chỗ, những người khác

lui lại làm cô ta hoàn toàn hiện ra.

“Cậu... cậu Hai...”

“Roi ngựa của tao đâu?”

“Hôm qua, cô Ba đi tới trang trại nuôi ngựa thử ngựa nên đã cầm theo rồi ạ...”

Gã đàn ông ngẩn ra, tựa hồ như đang nghĩ cái gì, giây tiếp theo, lửa giận trong mắt càng bốc lên cao hơn.

“Tao đồng ý cho nó mượn từ lúc nào? Con ranh này dám tự quyết định!”

Nói xong, hắn lại xoay người đi vào trong phòng ngủ, vừa đi vừa rút dây lưng đeo trên hông ra.

“Mày tưởng là không có roi thì tao sẽ không làm gì được mày sao?”

“Con đĩ, hôm nay tao phải dạy cho mày làm một con vợ tốt là như thế nào...”

Dây lưng quất loạn, gió rít gào theo từng cái quất xuống, hết roi nọ tới roi kia quất lên tấm lưng trần của thiếu nữ.

“A...”

Viêm Hề tỉnh lại vì quá đau, khẽ mở miệng rên lên, vẫn

cứ cố chịu đựng.

Khoan đã! Đau...

Tại sao lại cảm thấy đau nhỉ?

Chẳng phải cô chết rồi sao?

Người chết cũng biết đau à?

Trước mặt là vực thẳm, sau lưng là người truy sát, cô nhớ rõ cô đã thả mình nhảy xuống, khoái cảm khi được bay lượn, đôi tay vươn ra, ôm lấy cái chết...

Rốt cuộc cũng có thể kết thúc cuộc sống luôn phải lo lắng, đề phòng rồi!

Một khắc đó, cô vô cùng thản nhiên.

Nhưng... Trước mắt...

Thảm trải sàn êm ái thượng thừa, chân tủ trạm trổ hoa văn, còn có giường Kingsize...

Đập vào mắt không phải là đáy vực, cũng chẳng phải hang núi gì.

Chẳng lẽ... Ngọc Hoàng đại đế không nhận cô mà qua tay nhường cho lão Thượng Đế giải quyết ư?

Bốp...

“Mẹ kiếp!” Cơn đau rát truyền tới, sau lưng như bị tạt lửa nóng.

Đau tới mức toàn thân co rút, cô cuộn lại thành hình con tôm theo bản năng.

Gã đàn ông cầm dây lưng quất ra như con rắn uốn éo, phá không lao tới.

“A... con mẹ... mày...” Mô hôi lạnh chảy cả vào hốc mắt, ngũ tạng lục phủ cũng run lên theo.

Nhưng vì giọng cô khàn đặc nên gã đàn ông không nghe thấy rõ.

“Nếu chưa chết thì kêu lên cho tao!”

Hai tròng mắt đỏ tươi, sự điên cuồng dâng lên ngày càng kịch liệt, nhìn tấm lưng trần đầm đìa máu tươi của thiếu nữ, sự trống rỗng lập tức được lấp đầy, hắn cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

“Con đĩ, đánh chết mày...”

Tiếng cười dữ tợn như tiếng của ma quỷ dội vào tai...

Viêm Hề cắn răng, đầu đau muốn nứt ra, một đống ký ức không thuộc về cô đột nhiên xông thẳng vào trong não...

Trong cơn hoảng hốt, cô thấy một thiếu nữ mười tám tuổi xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi an tĩnh bên cửa sổ, cả người mặc váy cưới màu trắng nhưng gương mặt lại xám như tro tàn.

“Hi Hi, cháu gả sang đó là đi hưởng phúc, Tần gia có tiền như vậy, đừng không biết điều...”

“Hi Hi, nghe nói cậu Hai nhà họ Tần đẹp trai lắm, cũng rất phong độ nữa...”

“...”

Cô là Viêm Hề, hay là... Đàm Hi?

Trước khi hoàn toàn chìm vào bóng đêm, một tiếng quát lạnh lùng vang lên...

“Dừng tay!”

Tiếng bước chân từ xa tới gần.

Viêm Hề nhếch miệng cười, cứu binh tới rồi...

Gió nhẹ lướt qua khung cửa sổ, lay động rèm cửa trắng tinh.

***

Tháng sáu, hiếm khi thời tiết mát mẻ như thế này.

Viêm Hề, không, giờ đây nên là Đàm Hi mới phải, rời ánh nhìn khỏi cửa sổ, duỗi tay cầm lấy một quả táo ở trong giỏ, không ngờ động tác quá mạnh nên động tới vết thương ở lưng, đau tới mức khiến cô phải nhe răng trợn mắt.

"Thằng đàn ông thối thây, sớm muộn gì bà cũng đòi lại nợ này! Thằng ranh con!"

Rộp! Miệng đầy vị trái cây.

Nằm viện nửa tháng, thực ra, ngay hôm sau cô đã tỉnh lại rồi, nhưng chỉ không muốn mở mắt ra mà thôi.

Không có lý do gì đặc biệt, chỉ đơn thuần là chỉ muốn nằm ở trên giường, không muốn mở mắt ra.

Ngày thứ ba, miệng vết thương bị loét, bắt đầu nhiễm trùng, không biết mỗi ngày phải tiêm bao nhiêu thuốc mới có thể ổn định được bệnh tình.

Ngày thứ bảy, rốt cuộc cũng có thể xuống giường đi toilet, có trời mới biết, khoảng thời gian cô nằm và phải dùng bô đi tiểu tại giường nhức trứng tới cỡ nào!

Nhìn gương mặt hoàn toàn xa lạ trong gương, tuy rằng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi nhưng cô vẫn không khỏi cả kinh.

Không phải "kinh" trong "kinh ngạc" mà là "kinh" trong "kinh diễm".

Mắt ngọc mày ngài, miệng nhỏ mũi xinh, cằm thon gọn, gương mặt tinh xảo, đều là tiêu chuẩn người đẹp thời nay, có điều như thế thì Viêm Hề sẽ chỉ cảm thấy xinh đẹp chứ không tới mức kinh diễm.

Ngược lại, đôi mày kiếm xuất hiện trên gương mặt ngây ngô của nữ sinh mười chín tuổi thực sự là làm người ta cảm thấy khí khái khiếp người.

Nếu không phải đã mất cả ba lẫn mẹ, bị gả vào nhà giàu, có lẽ cô ấy cũng sẽ không an phận như thế.

Đặt tay lên ngực lại cảm thấy như đã khẽ chạm vào linh hồn yếu đuối của nguyên chủ.

Những gì cô không dám làm thì tôi sẽ làm, cô sợ chứ tôi không sợ.

Nếu đã được sống lại một lần, vậy sống cho kiêu ngạo một chút thì có sao đâu?

Đời trước, vô số tiền đen qua tay cô, mặc dù ngồi trên núi tiền, vinh hoa phú quý nhưng lại luôn phải đề phòng, lo lắng, ngày nào cũng sống trong cảnh lo sợ.

Vào một khắc khi đối diện với cái chết, Viêm Hề liền thề, nếu có kiếp sau, cô sẽ không kiềm chế mình nữa, sống tùy tâm tùy tính.

Cụp mi xuống để che giấu đi sự sắc bén trong đáy mắt,

lúc giương mi lên, trong đó chỉ còn vẻ sáng trong như nước.

Một nụ cười vô lại bò lên khóe môi, cô nhìn vào gương khẽ chớp mắt: “Quả là là một người đẹp...”

Rộp!

Suy nghĩ lại quay về thực tại, cắn mạnh một miếng táo, nếu đây là mặt gã Tần Thiên Lâm kia thì tốt rồi.

Chắc chắn cô sẽ cắn nuốt không thừa một miếng nào.

Đàn ông bạo lực gia đình là loại thấp kém nhất--- cặn bã!

Tần Thiên Lâm là chồng của thân thể này, là cậu Hai của Tần gia - một trong bốn nhà tài phiệt lớn nhất thành phố B, là kẻ đứng đầu trong đám cậu ấm nhà giàu, diện mạo không kém nhưng lại là một tên biến thái thích ngược đãi người khác, lấy chuyện đánh đập phụ nữ làm niềm vui.

Mà nguyên chủ cũng vốn xuất thân quyền quý, đáng tiếc ba mẹ đều mất sớm, đã ăn không ít khổ khi về nhà chú Hai mình sống, phải chịu vô số ấm ức.

Cho rằng chỉ cần nhẫn nhịn là có thể đổi lấy cuộc sống an ổn, nhưng cuối cùng vẫn bị chú Hai lòng dạ hiểm độc lừa gạt, gả cho người ta.

Cũng may, cô còn chưa tới tuổi được pháp luật cho phép kết hôn nên Tần gia mới hoãn việc đăng kí kết hôn lại. Nói cách khác, đứng trên phương diện pháp luật, cô là người kết hôn tự do.

May mắn trong bất hạnh?

Đàm Hi cười, trong đáy mắt có ánh sáng chuyển động.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa cũng chỉ là tượng trưng, còn chưa đợi đáp lại thì một bác sĩ trẻ mặc áo blouse trắng đã đẩy cửa tiến vào.

Nụ cười trong sáng khiến người ta như tắm mình trong gió xuân.

Không tệ, là một anh chàng đẹp trai.

Đàm Hi xoa cằm, vẫn tiếp tục quan sát.

“Hôm nay có thấy khá hơn chút nào không?”

Rộp...

“Cũng ông tệ (Cũng không tệ).” Vì trong miệng đang ăn táo nên lúc nói chuyện cũng ngắc ngứ.

“Để tôi xem xem.”

“Anh chắc chứ?”

“Tôi là bác sĩ.”

“A, vậy cởi đi.”

“...”

Nửa tháng này, ngoại trừ ăn uống ngủ nghỉ và đi vệ sinh ra thì Đàm Hi còn có thêm một niềm vui nữa, đó là đùa giỡn bác sĩ trẻ ngây thơ.

Quả nhiên, mặt anh chàng kia liền đỏ lên, ho khẽ với vẻ mất tự nhiên, ánh mắt lảng tránh.

Giơ tay ra, ném, cái lõi táo chui vào thùng rác một cách chuẩn xác.

Anh ta đưa khăn giấy ra, Đàm Hi nửa cười nửa không nhìn anh ta, nhận lấy và lau khô tay.

Sau đó bắt đầu cởi cúc áo, anh ta vội vàng xoay người đi.

“Được rồi.”

Cô an tĩnh nằm xuống giường, đầu nghiêng sang một bên để lộ ra cái lưng trần trụi đầy những vết đỏ chằng chịt đã kết vảy.

“Phục hồi rất tốt, có thể xuất viện rồi.”

Mặc dù thái độ chuyên nghiệp và nghiêm túc nhưng nội tâm lại không nhịn được run lên.

Anh ta không dám tưởng tượng, kẻ nào có thể tàn ác tới mức nhẫn tâm ra tay nặng thế này với một thiếu nữ.

“Thực ra... cô có thể báo cảnh sát mà.”

“Báo cảnh sát?” Đàm Hi quay đầu nhìn anh ta, mắt mở to đầy ngây thơ: “Tại sao tôi phải báo cảnh sát?”

Ánh mắt hồn nhiên, ngây thơ như thế lại làm cho người ta nhộn nhạo cả cõi lòng.

Tức khắc, chỉ thấy buồn bực vì người này không biết đấu tranh.

“Chẳng lẽ cô cứ dung túng cho người làm tổn thương cô như thế sao?”

“Dung túng ai?” Giọng nói nham hiểm truyền vào, Đàm Hi khẽ nhếch môi.

Rốt cuộc cũng tới...

Giương mắt lên nhìn, chỉ thấy gã đàn ông mặc vest phẳng phiu, gương mặt tuấn tú đầy lạnh nhạt đứng ở ngay ngưỡng cửa, nhìn chằm chằm vào hai người ở trong phòng.

Lưng cô gái để trần, còn tay người đàn ông đang đặt trên đó làm cho người ta có cảm giác thân mật khó nói.

Ánh mắt hơi lóe lên, lại liên tưởng tới câu nói ban nãy, Tần Thiên Lâm cười lạnh, trong mắt lộ ra vẻ trào phúng.

“Không giới thiệu một chút sao, bà xã?”

Đàm Hi cười nhìn về phía anh chàng bác sĩ trẻ tuổi: “Ông xã... tôi.”

“ Hai... Hai người...”

“Kinh ngạc lắm đúng không?”

Vòng tay qua cái eo thon gọn chỉ dùng một tay cũng ôm hết của thiếu nữ, cũng chẳng bận tâm xem vết thương đã khỏi hẳn hay chưa, Tần Thiên Lâm cười vừa hung hăng, vừa điên cuồng.

“Xem ra, những ngày này cô sống cũng chẳng tệ lắm nhỉ?” Câu nói được hắn rít qua kẽ răng.

Đàm Hi cười tươi đáp: “Nhờ phúc của anh.”

Gã đàn ông sửng sốt, nhíu mày theo bản năng: “Cô lại muốn chơi trò gì nữa đây? Lạt mềm buộc chặt sao?”

Đàm Hi mà biết cười với hắn ư?

Có chết Tần Thiên Lâm cũng không tin.

Bác sĩ trẻ tuổi thấy thế thì biết điều đi ra khỏi phòng bệnh, hóa ra, cô ấy đã kết hôn rồi...

Tránh thoát khỏi bàn tay đang ôm eo mình, cô xoay người ngồi dậy, thuận thế buộc lại vạt áo trước người.

Gã đàn ông ghét bỏ dời ánh mắt đi.

Đột nhiên lại cười rộ lên đầy quái dị, ánh mắt nhìn khắp trên dưới một lần: “Sao, hắn được nhìn còn tôi thì không được à?”

“Anh muốn nhìn ư?”

“Muốn nhìn thì sao chứ? Mà không muốn thì sao chứ?”

“Muốn nhìn thì nhanh lên, không muốn nhìn thì cút, đừng có ở đây ghê tởm tôi!”

“Có nhìn hay không? Không nhìn thì tôi cài cúc đây...”

Tần Thiên Lâm nhìn cô như nhìn quái vật: “Đàm Hi, cô... bị điên rồi à?”

Cô sầm mặt xuống, nghiêm trang đáp: “Ngược đãi người là bệnh, phải chữa!”

“Cô!” Bàn tay nâng lên nhưng vô tình lại đối mặt với một đôi mắt lạnh lùng, tập trung tinh thần nhìn lại thì

thấy đó chỉ là một đôi mắt to tròn như con nai con, trong suốt, vô tội.

Thế mà hắn lại không xuống tay được?

Thật đúng là gặp quỷ rồi!

“Thu dọn đồ, về nhà!” Ra lệnh, không được cãi lại.

Đàm Hi dựa người về sau: “Không về.”

“Cô!”

“Vết thương chưa lành.”

“Vậy cô mãi mãi đừng về nữa! Cứ ở bệnh viện chờ chết đi!”

Quát nạt xong liền phất tay áo bỏ đi.

Đàm Hi ngoáy tai, lại vuốt mặt, nói chuyện còn phun mưa quả thực không phải thói quen tốt.

Nhìn xem, nước bọt phun đầy mặt rồi...

“Có ai... chị hộ lý ơi, tôi muốn lau mặt!”

Cứ chờ đấy... chờ qua mấy ngày nữa, bà đây sẽ bắt cả họ Tần nhà mày tới đón...

Món nợ này, chúng ta cứ từ từ mà tính!

“Aizz...”

Thở dài tới lần một trăm linh một, nhìn giỏ trái cây rỗng tuếch, Đàm Hi cảm thấy thật ưu thương.

Một y tá trẻ tuổi đẩy cửa vào, duỗi tay: “Đưa nhiệt kế cho tôi nào.”

Nghe lời đưa ra, nụ cười ấm áp.

“Chị y tá, sao không thấy bác sĩ Triệu đâu thế ạ?” Ánh mắt trong sáng, đôi mày kiếm rất khí phách.

Thật là một cô gái xinh đẹp!

Y tá thầm nghĩ nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm túc: “Bệnh tình đã ổn định rồi, quan sát thêm mấy ngày nữa,

nếu không có việc gì nữa thì có thể ra viện.”

“Oh.”

“Còn về bác sĩ Triệu...”

Mi mắt giương lên, phảng phất trong đó có cả một bầu trời sao, bốn mắt nhìn nhau, y tá không tự chủ được mà cảm thấy hơi run rẩy.

Ho khẽ hai tiếng để giấu đi sự xấu hổ: “Anh ấy... đang bận chuẩn bị Hội thảo chuyên ngành...”

“Khi nào về ạ?”

“À... Em tìm anh ấy làm gì thế?”

“Đương nhiên là có chuyện rồi ạ! Anh ấy là bác sĩ chủ

trị cho em mà, đúng không?”

Y tá gật đầu.

“Em là người bệnh mà anh ấy phải phụ trách, đúng không ạ?”

Nghĩ một chút, lại gật đầu.

“Vậy chẳng phải anh ấy nên chịu trách nhiệm với em sao?”

“... Nên.”

Có điều, những lời này nghe lại cứ không đúng cho lắm.

“Chị nói xem, đã mấy ngày rồi chứ? Ngay cả bóng

dáng cũng chẳng thấy đâu...”

Phồng má giận dỗi, đúng lý hợp tình.

“Thực ra, các bác sĩ khác trong bệnh viện này cũng rất tốt, hơn nữa vết thương của em...” Quả thực không phải chuyện lớn gì nữa.

Quay ngoắt đầu đi, khoanh tay trước ngực: “Em không biết, anh ấy là bác sĩ, em là người bệnh.”

“Chuyện này...” Y tá tỏ vẻ ngượng nghịu.

Mắt đen hơi chớp, trong lòng Đàm Hi thầm hận, đều tại cái tên ngu xuẩn Tần Thiên Lâm kia dọa khiến cho bác sĩ đẹp trai, ngây thơ của cô chạy mất.

“Hay thế này đi, chị cho em số điện thoại của anh ấy,

chuyện này em nhất định phải hỏi anh ấy mới được."
Xụ mặt, nghiêm túc.

Trong mắt y tá lộ ra vẻ do dự.

Nhưng sự do dự này đã bị Đàm Hi tóm được, lập tức thêm củi thêm lửa---

"Chị yên tâm đi, em có phải người vô duyên vô cớ gây rối đâu, nếu đã có hiểu lầm thì nhất định phải nói chuyện cho rõ ràng, nếu không lại gây ra mấy chuyện dây dưa..."

Nói đến một nửa lại bỏ lại một nửa, ánh mắt lập lòe, giọng điệu... ngân nga.

Thắng bại tất nhiên đã rõ.

Y tá vội vàng đọc một dãy số rồi chạy trối chết.

Cô nàng nào đó nằm ngửa trên giường, tiếng cười thanh thúy vang vọng.

Cộp...

Tiếng chiếc bút kim loại đập trên bàn làm việc, những ngón tay thon dài day day ấn đường theo bản năng, trong mắt hơi xuất hiện vẻ bực bội.

“Sao lại thế này?” Giọng như chuông bạc, không giận mà uy.

Y tá vừa mới bước chân ra tới cửa, đang định thở phào nhẹ nhõm thì giây tiếp theo, cả người liền cứng đờ.

“Viện... trưởng Bàng...”

Bên kia, Đàm Hi còn đang vô cùng vui vẻ, khóe mắt trong veo và lấp lánh.

Bao lâu rồi cô không cười lên càn rỡ như vậy rồi?

Vô số ngày đêm trải qua cuộc sống lo lắng và đề phòng, vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, cô vẫn còn đang phải chạy trốn.

Đối mặt với trăng lạnh trong núi sâu, cô đã từng vô số lần nhớ lại quãng thời gian khi mình còn thiếu niên đã làm đủ mọi chuyện xấu xa, ẩu đả, đánh nhau, hút thuốc, say rượu, thậm chí còn cắn thuốc...

Nhưng so với bỏ mạng dưới vực sâu thì những ngày sống tối tăm đó chẳng còn quan trọng gì nữa, mặc dù

hoang đường nhưng ít ra cũng có máu, có thịt.

Sinh mạng luôn làm người ta quyến luyến.

Tồn tại, thật tốt...

Bàn tay đang nâng lên của người đàn ông hơi dừng lại, dưới ánh mặt trời, gương mặt nghiêng của thiếu nữ thật mông lung, mí mắt hơi rủ, lông mi dập dờn, làn da trắng tới mức như sắp trở nên trong suốt.

Giây tiếp theo, mạnh mẽ hạ xuống...

Cốc cốc cốc...

A?

Tiếng cười đột nhiên im bặt, Đàm Hi quay đầu nhìn rồi

lập tức có phản ứng, giọng nói đầy lưu manh, dứt khoát và sang sảng---

“Soái ca, có việc gì không?”

Bàng Thiệu Huân: “...”

Anh ta cũng không biết, thì ra một người có thể thay đổi nét mặt nhanh như thế.

Một giây trước còn cười tới mức làm người ta thấy đau lòng, sau đó lại trở nên hài hước, ngả ngớn cực điểm.

Trong lúc anh ta quan sát cô thì Đàm Hi cũng không nhàn rỗi.

Áo blouse trắng, cao 1m8 trở lên, mặt mũi sáng sủa,

đẹp trai, nếu bỏ qua đôi lông mày nhíu chặt và gương mặt sầm xuống kia thì người này quả thực đẹp trai tới mức không thể bắt bẻ gì.

Chân dài cất bước tiến vào phòng.

Nhìn hạt quả đầy đất, khóe miệng anh ta run rẩy.

“Tên họ.”

“Đàm Hi.”

“Giới tính.”

“...”

“Giới tính.” Đầu cũng không ngẩng lên, mắt hơi cụp, nhắc lại một lần.

“... Nữ.”

Mẹ kiếp! Đẹp trai như thế mà lại bị mù!

“Bao lớn?”

“32C.”

Bàng Thiệu Huân: “...”

“A, bóp vào một chút chắc cũng có thể mặc 36C.”

Bàng Thiệu Huân: “...”

“Được rồi.” Bất đắc dĩ than nhẹ: “Đừng ép tôi nói thật... 36B.”

Bàng Thiệu Huân: “...”

“Này! Không thể nhỏ hơn nữa được đâu.”

Người đàn ông té xỉu.

“Bác sĩ đẹp trai?” Mắt to hơi chớp, ghé sát vào, quan sát cẩn thận, “Thì ra anh không chỉ mù mà còn điếc...”

Tức khắc, trong mắt đầy vẻ cảm thông.

“Thảo nào mà bây giờ bị mù màu cũng có thể làm họa sĩ, hóa ra còn có người tệ hơn...”

Bĩu môi, lại nằm nghiêng người xuống, cố gắng tránh vết thương sau lưng.

“Cái tôi hỏi là tuổi-cô-bao-lớn.”

“Thì ra anh không điếc à?” Ánh mắt đầy xem thường, “Ai bảo anh chỉ nói một nửa, chẳng phải là làm người ta hiểu lầm sao?”

Bàng Thiệu Huân: “...”

Ánh mắt hơi dừng: “Mà khoan! Anh là ai thế?”

“Tôi họ Bàng.”

“A, bác sĩ Bàng, anh có chuyện gì không?”

“Bác sĩ Triệu đại diện bệnh viện đi tham dự Hội thảo chuyên ngành, từ hôm nay trở đi, cô, do tôi tiếp nhận.”

“Cái gì?”

“Có cần nhắc lại không?”

“Tốt thôi.” Hai tay giơ lên, cầu mà chẳng được ấy chứ.

Thở sâu, kiềm chế cơn giận xuống, gằn từng chữ một: “... Nói cách khác, từ giờ, tôi là bác sĩ chủ trị của cô.”

“Oh.”

“Tuổi.”

Đàm Hi trợn mắt: “19.”

Người đàn ông nhíu mày, mắt như quan sát kỹ thêm một lần.

“Có vấn đề gì không?”

“Không.” Cúi đầu, lại ghi chép.

Cuối cùng dừng ở phần “Nguyên nhân bị thương” thì không nhịn được lại tò mò hỏi: “Tại sao lại bị thương?”

“Dây lưng quất.” Nhẹ nhàng, bâng quơ như đang nói trời hôm nay thật đẹp.

“Ừm.” Người đàn ông lại rũ mắt, che giấu vô vàn phức tạp trong đó.

Qua năm phút sau, vẫn duy trì hình thức một hỏi một đáp, Đàm Hi cảm thấy thực phiền.

“Lần trước khi đo nhiệt độ là bao nhiêu?”

“Tôi nói này, mấy chị y tá chỗ anh là đồ trang trí à? Không ghi lại số liệu nhiệt độ hàng ngày của người

bệnh sao? Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?”

Cạch. Sổ gập lại, bút lại quay về túi áo trước ngực.

Bàng Thiệu Huân nhìn cô, Đàm Hi đã quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ từ bao giờ. Dưới ánh mặt trời, gương mặt nhìn nghiêng của thiếu nữ tràn ngập ánh sáng mặt trời, cái cằm khẽ hếch lên mang theo vẻ quật cường.

“OK. Không quấy rầy cô nghỉ ngơi nữa.”

Đi tới cửa, bước chân lại hơi dừng lại: “Làm bác sĩ, tôi không thể không nghĩ cho các bệnh nhân khác, hi vọng cô Đàm cười... nhỏ một chút.”

Nghiêng đầu, nụ cười mỉm hơi ẩn chứa sự bỡn cợt: “Nếu tôi nhớ không lầm, tầng lầu này là cung cấp cho SVIP, tổng cộng chỉ có bốn phòng bệnh, ngoại trừ

phòng bệnh tôi đang nằm đây, ba phòng bệnh còn lại đều không có ai, lấy đâu ra bệnh nhân khác chứ?"

"Cô..."

"Ồ, thì ra giọng của tôi có lực xuyên thấu mạnh như thế, dưới lầu cũng nghe thấy, phải không nhỉ?"

Bàng Thiệu Huân: "..."

"Khoan khoan! Tôi còn chưa nói xong mà, anh vội cái gì chứ? À thì... thuận tiện đổ rác dùm tôi luôn nhé!"

Đều tại thời tiết chết tiệt này, bốc mùi quá kinh...

Đàm Hi rất khó chịu.

Bởi vì, đã mười ngày lẻ bảy tiếng rồi cô chưa được

tắm rửa gì!

“Này... Tiểu Trương, chị đợi tí nào!”

“Cô Đàm, có việc gì không?” Y tá kiểm tra phòng bệnh theo thông lệ khép lại sổ theo dõi điều trị, trong mắt lộ ra sự thắc mắc.

“Cho tôi một hộp màng bọc thực phẩm đi.”

“Cái đó...” Vẻ mặt khó xử.

“Không có à?”

“Có thì có, nhưng mà tôi có thể biết lý do không?”

Đừng trách cô ta cẩn thận, cô bé này tuy còn ít tuổi nhưng từ lúc nhập viện tới giờ đã gây ra không ít chuyện xấu rồi đấy.

Trước kia, những người bệnh ở phòng SVIP, chưa có ai giỏi làm ầm ĩ như cô gái này....

“Có ngửi thấy mùi gì không?” Ghé sát lại, giọng nhỏ nhẹ, hai tròng mắt sáng ngời hơi xuất hiện vẻ thần bí.

“Mùi gì?” Đầu óc đờ ra, lui về sau nửa bước.

Đàm Hi đảo mắt, lại nằm về chỗ, một chân gác lên chân còn lại, khẽ rung.

“Mùi trái cây đó! Chị y tá à, chị nhìn cái bàn kia đi, nhiều táo đã gọt vỏ như thế, một mình em ăn tới bao giờ cho hết? Nhưng em không muốn lãng phí nó, nguyên nhân này đã được chưa ạ?”

“A... Cô chờ nhé, tôi sẽ đi lấy cho cô.”

“Thanks~”

Năm phút đồng hồ sau.

“Đủ không?”

Thiếu nữ cười rạng rỡ, dưới ánh mặt trời nhìn cực kỳ thu hút ánh nhìn.

“Đủ ạ, đủ rồi ạ!” Giơ hai tay ra đỡ lấy. “Đại ơn không lời nào cảm tạ hết được.”

Quả thực, mày kiếm mắt sáng này có vài phần khí phái giang hồ.

Một động tác nhướng mày đơn giản thôi cũng toát ra vẻ phong lưu trời sinh.

Tiễn y tá nữ kia đi rồi, Đàm Hi nhảy xuống giường, đóng cửa, khóa chốt, cởi áo tháo thắt lưng.

Sau khi dùng màng bọc thực phẩm quấn lại chỗ bị thương, đoạn này xin lược bớt một ngàn chữ thô tục...

“Thằng cún Tần Thiên Lâm blablabla...”

Cùng tầng, văn phòng y tế.

Những ngón tay thon dài khẽ xoa cằm, trong mắt Bàng Thiệu Huân lộ ra vẻ trầm tư.

Phía trước mặt anh ta là một mô hình chân giả, đột nhiên: “Tiểu Trương!”

“Dạ! Viện trường Bàng, sao thế ạ?”

“Cho tôi một màng bọc thực phẩm, kích thước khoảng 25x30cm.”

“Ngài chờ chút, tôi xuống dưới lấy...”

Nhíu mày: “Không cần, tôi nhớ là phòng trà có mà.”

“Ách... Giờ đã không còn nữa rồi.”

Nâng mắt nhìn cô y tá trẻ: “Là sao?”

...

Đàm Hi ngồi trên bồn tắm, hai chân dài trắng bóng khua khoắng, đối diện là gương soi.

Ha... Sống lại hơn mười ngày rồi, đây là lần đầu tiên cô cẩn thận ngắm nghía cơ thể này.

Eo thon tinh thế, mông cong, ngoại trừ hai cái bánh bao hơi nhỏ thì các bộ phận khác có thể nói là--- hoàn mỹ!

Xem ra sau này phải ăn nhiều canh đu đủ hầm móng giò mới được...

Nghĩ lại cái kích cỡ đầy kiêu ngạo của mình trong kiếp trước, lại cúi nhìn hiện thực trước mắt, “Gánh thì nặng mà đường lại xa!”

Một tay cầm vòi phun, một tay nghịch bánh xà phòng, chân đạp nước, thổi bong bóng.

“Kỳ cọ là kỳ cọ, tắm rửa là tắm rửa, bản cô nương không thể thiếu tiền thiếu nước...”

Rầm rầm rầm---

“Ôi đệch!” Tay run lên, bánh xà phòng trơn rơi tọt xuống nước.

“Đàm Hi! Cô đang làm gì thế hả?”

“Bác... bác sĩ Bàng?”

Sao lại là thằng cháu trai này vậy?

“Cô tắm đấy à?”

“Ai bảo thế! Tôi... tôi đang đi WC!”

“Cô giải thích thế nào về tiếng nước hả?”

Giải thích? Giải thích cái con khỉ nhà anh ấy!

“À thì... Tôi đi nặng, rất thối nên vừa đi vừa dội nước! Anh... anh... anh mau chạy ra xa tí đi!”

Động tác rửa ráy càng nhanh hơn, vòi phun bị trượt---

“Mẹ nó...” Sau lưng ướt hết cả rồi!

“Nếu cô không muốn tiếp tục ở đây thêm mười ngày nửa tháng thì lập tức dừng ngày hành động ngu xuẩn của cô lại!”

“Phì... Tôi chỉ đi nặng thôi mà, sao lại bảo là ngu xuẩn hả?”

Cút!

“Tôi cho cô 60 giây, lập tức ra đây cho tôi. Thuận tiện nhắc nhở cô một câu, trong tay tôi có chìa khóa.”

Thằng ranh con!

Kim giây tích tắc dịch tới giây thứ 59---

Cửa mở ra.

Một màn hơi nước ập vào mặt cùng với một mùi thơm

thoang thoảng.

Một cánh tay chống bên cửa, nghiêng người, liếc mắt mỉm cười: “Anh đẹp trai, có việc gì sao?”

Một cánh tay túm lấy tay cô kéo ra, lửa giận lập tức bùng lên.

Sóm biết thế thì không nên tiếp nhận cái phiền toái này vào người!

Thảo nào Triệu Tuấn Thành chủ động xin đi giết giặc, tham gia vào cái Hội thảo y khoa nhàm chán tới cực điểm kia, đây đâu phải người bệnh, rõ ràng là quỷ đòi nợ mà!

“Áu áu áu! Quân tử động miệng không động tay nha, anh làm gì thế hả?”

“Ha...” Cười lạnh, “Tôi đã từng nói với cô rằng miệng vết thương sau lưng cô không được để nước đụng vào chưa?”

Gật.

“Vậy vừa rồi cô đã làm gì hả?”

“Đi nặng!” Mặt không đỏ, tim không đập nhanh, cực kỳ thản nhiên!

Bàng Thiệu Huân tức tới nghiến răng nghiến lợi: “Tuổi

còn nhỏ mà đã nhem nhẻm nói dối! Rõ ràng là mùi thơm của xà phòng tắm...”

“Ô! Ngửi được à?” Khóe miệng nhếch lên, ghé sát vào: “Thơm đúng không? Cái này chứng tỏ điều gì?”

Ánh mắt chớp chớp, hãy tha thứ cho đầu óc của anh ta giờ không thể theo kịp được.

“Phân của bản cô nương đây thơm chứ gì nữa!”

Bàng Thiệu Huân: “...”

Tức nôn ra máu.

“Cô cứ tiếp tục đi!” Nói xong liền phất tay áo bỏ đi.

Đàm Hi đứng nguyên tại chỗ, giơ tay: “Tạm biệt...”

Ha ha ha ha...

Tắm cũng tắm rồi, sao có thể không gội đầu được chứ?

Lại một lần nữa chui vào trong phòng tắm, lăn lộn thêm một hồi, đại công cáo thành!

Rồi lại gọi y tá thay chăn nệm, đêm nay cô ngủ cực kỳ ngon, ngoại trừ hơi nóng một tí...

Cô nhớ rõ ràng là đã mở điều hòa rồi cơ mà.

Ngày hôm sau, Đàm Hi không thể dậy nổi.

Phát sốt 38,5 độ.

Bàng Thiệu Huân đứng ở đầu giường, đưa sổ theo dõi điều trị cho Tiểu Trương rồi xoay người ra khỏi phòng.

Hành lang trống trải, yên tĩnh không một tiếng động.

“A Chinh, tôi xin cậu đấy, mau mang cháu dâu của cậu đi đi, tôi sắp bị cô ta chơi chết rồi...”

“Không phải cháu dâu.” Giọng nói rất trầm, vững như bàn thạch.

“What?”

“Vợ của cháu trai.”

“OK. Giờ không quan tâm là vợ của đứa nào, tôi chỉ xin cậu, hãy mau chóng đưa người đi thôi.”

“Nguyên nhân?”

“Ôi, cô nàng đó nhìn thì đơn thuần mà thực chất chính là một tai họa đấy!”

“Nghĩa là sao?”

Trước cửa sổ sát đất là một người đàn ông cao ráo,

vững vàng như ngọc, mặc một bộ vest may thủ công xa hoa, cắt tóc đầu đinh.

Phía sau là văn phòng rộng rãi và sáng ngời, trước mắt là thành phố đông đúc, xe cộ ngược xuôi.

Bàng Thiệu Huân kể lể một hồi.

“... Tóm lại, miếu tôi nhỏ, không cúng nổi bà lớn ấy đâu, mau kiếm chỗ khác đi!”

Người đàn ông nhíu mày.

Trong trí nhớ của anh, cô bé ấy luôn cúi đầu, tóc dài để xõa, thẹn thùng và e lệ.

Sao có thể là “ngôi sao tai họa”, phiền toái, điêu ngoa, đanh đá trong miệng Bàng Thiệu Huân được?

“Cậu chắc không?”

“Này nhá... Cậu có ý gì thế hả? Tần Thiên Lâm lấy một cô vợ trẻ, họ Đàm tên Hi đúng chưa? Cô gái đó mày rậm, mắt to, lúc cười lên nhìn rất hấp dẫn, đúng không?”

“Hấp dẫn?”

“Ừ phải! Triệu Tuấn Thành bị cô ta trêu ghẹo tới mức phải chạy trối chết, xung phong nhận việc đi tham dự Hội thảo y khoa. Cậu nói xem, có phải con gái bây giờ

rất dễ dãi không? Nếu không phải nể nang mặt mũi của Tần gia thì tôi đã sớm xuống tay...”

“Vô liêm sỉ!”

Tay run lên, suýt chút nữa đánh rơi điện thoại.

“Mẹ! Đùa tí thôi mà, cậu có cần tới mức đó không?”

“Phòng bệnh.”

“5055. Sao, quyết định tự mình tới bắt người thật đấy à? Cũng đúng, dù sao cũng là cháu... vợ của cháu trai cậu mà!”

“…”

“Khỏi nói, ông cậu Hai như cậu mà tới được thì tôi đây cho cậu mười điểm! Để hôm nào bảo ông nội thưởng cho cậu cái cờ thi đua... Alo? Mẹ kiếp, chưa nói xong mà đã cúp máy rồi... Lục Nhị, cậu được lắm!”

Buổi chiều Đàm Hi liền tỉnh lại, hai má hồng ửng, môi đỏ như cánh hoa đào, vừa mở mắt liền nhìn thấy bình truyền nước treo trên cao.

Còn hơn nửa bình, vẫn có thể ngủ thêm một lát.

Nhắm mắt lại, đến khi mở ra thì dây truyền nước đã toàn là màu đỏ.

“Tiểu Trương, cứu em với---”

Hành lang yên tĩnh bỗng vang lên tiếng hét chói tai, hiệu quả đừng hỏi!

Y tá Trương suýt chút nữa quăng cái nhiệt kế trong tay đi, ngòi bút của người đàn ông nào đó cũng lệch sang một bên, chữ ký liền hỏng luôn.

“Hình như là... là cô Đàm.”

“Đi xem.”

Bàng Thiệu Huân bất đắc dĩ bỏ bút xuống, đứng dậy, mặc áo blouse lên rồi đi về phía phòng bệnh duy nhất có người nằm trên tầng này.

“Cô Đàm, thật sự rất xin lỗi...”

Nhìn cái dây truyền dịch toàn máu tươi, Đàm Hi càng nghĩ càng sợ, chẳng lẽ cô không chết vì vực sâu vạn trượng mà chết vì sự cố chữa bệnh kiểu này sao?

Thật con mẹ nó... oan uổng!

“Một câu xin lỗi là xong à? Nếu không phải tôi sớm phát hiện ra, với tốc độ chảy kiểu này thì có thể truyền đầy máu vào cái bình truyền dịch ấy chứ?”

Cô nàng Đàm mà cáu kỉnh lên thì có thể trời cao luôn.

“Không đâu, không đâu, các chai dịch truyền của bệnh viện của chúng tôi đều có van chống chảy ngược, có thể phòng chảy ngược trở lại...”

“Giờ không phải vấn đề có thể chảy ngược hay không, mà là thái độ của các chị!” Đàm Hi đè bông cầm máu xuống, ánh mắt sắc bén.

“Tôi...” Tiểu Trương đang định lên tiếng thì bị Bàng Thiệu Huân giơ tay cản lại.

“Nói đi, điều kiện gì?”

Ủ dột lập tức biến mất, thay vào đó là mặt mày hớn hở.

“Nói chuyện với người thông minh đúng là sảng khoái.”

Bàng Thiệu Huân hừ lạnh.

Nghe nói nguyên quán của Đàm gia ở Tứ Xuyên, khó trách có thể biến sắc mặt nhanh như thế! Ha hả...

Duỗi tay, lấy từ dưới gối ra một tờ giấy A4: “Trên này là những đồ mà tôi cần, không thể thiếu dù là một thứ.”

Cũng chẳng thèm quan tâm đối phương có phản ứng thế nào liền nhét luôn nó vào tay người ta.

Lại ho nhẹ hai tiếng, giọng nói mềm nhẹ như bông: “Ai u, giờ sau lưng tôi có vết thương, tối qua lại sốt cao, giờ còn bị mất một lượng máu lớn như thế.”

“Rồi sao?”

“Tôi cho rằng, cần thiết phải ở lại bệnh viện để theo dõi.

“Không muốn ra viện à?”

“Không phải thế.” Lắc đầu đắc ý. “Là không thể ra viện.”

Bệnh còn chưa khỏi! Sao có thể ra viện được chứ?

Trong đáy mắt có ánh sáng len lỏi.

“Ha, mâu thuẫn nội bộ gia đình à?” Giọng Bàng Thiệu Huân đầy ám chỉ.

Sắc mặt ngưng lại, quay đầu, giây tiếp theo, nụ cười như hoa.

“Quan hệ gì tới anh không? Bắt chó đi cày--- lắm chuyện!”

“Cô!”

“Được rồi, được rồi!” Ngáp mạnh một cái, thoáng chốc mắt đã mông lung hơi nước, “Bản cô nương đây mệt rồi, đi từ từ, không tiễn. Ra ngoài đừng quên đóng cửa.”

Nói xong liền nghiêng người nằm xuống, tiếng hít thở đều đặn nhanh chóng vang lên.

Shit!

Sống hai mươi mấy năm trời, đây là lần đầu tiên Bàng Thiệu Huân gặp phải loại con gái như thế này!

“Viện trưởng Bàng, vậy chúng ta...” Tiểu Trương thấp thỏm nhìn anh, việc này đều là tại cô ta.

“Đi thôi.”

Trở lại văn phòng, Bàng Thiệu Huân càng nghĩ càng tức, sao cứ như bị con bé kia ăn thịt thế chứ?

Thật là... nhát chết đi được!

Nếu để tên Lục Nhị kia mà biết, không biết còn bị hắn cười nhạo tới mức nào nữa!

Ánh mắt hơi dừng, lấy tờ giấy A4 kia ra, lật giở...

Space 7 Xì tin, mặt lụa ban đêm, 338mm, một gói.

Quần lót chuột Mickey Disney, màu lam, màu tím, màu trắng, mỗi màu hai cái.

Áo lót hiệu XX, 36B, 32C, mỗi thứ một cái.

Tất...

Snack khoai tây...

Chocolate...

Nho khô...

Sữa tươi...

“Mẹ kiếp! Trời ạ, ai cứu vớt tôi với!”

Điên rồi! Điên rồi!

Bên kia, cô nàng nào đó nhóp nhép miệng nhỏ, chìm trong mộng đẹp.

Trong mộng---

Tần Thiên Lâm quỳ gối bên chân, hát vang: “Thế là đã bị em chinh phục...”

Cảnh tượng vừa chuyển, cổng lớn bệnh viện, ánh mặt trời sáng chói.

Già trẻ lớn bé của Tần gia đều tề tụ đông đủ, mẹ chồng độc ác đỡ cô lên kiệu: “Khởi kiệu---”

Âm điệu vô cùng sảng khoái!

Đảo mắt liền thấy, ôi chao, người đang nâng kiệu là lão cha già của Tần Thiên Lâm!

Oa ha ha---

Đột nhiên, một ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên người cô, nhìn kỹ nhưng lại chẳng thấy rõ mặt, chỉ biết là một người mặc vest, đầu đinh.

Đây là ai nhở?

Mặc vest mà lại để tóc húi cua, quá không có thẩm mỹ.

Dựng ngón giữa.

Tháng sáu, nắng rực rỡ.

Sáng sớm, công việc ở Tần gia vô cùng bận rộn.

Trên một chiếc sô pha kiểu Âu xa hoa và tinh xảo, một người phụ nữ đẹp đang ngồi thẳng, trước mặt là một bộ đồ pha trà, mắt cụp xuống, cầm chén trà lên với vẻ chậm rãi đẹp mắt.

“Xảo Tâm, lên gọi cậu Hai dậy đi.”

“Vâng thưa bà.” Đáp lời rồi xoay người đi lên lầu.

“Thím Lâm, bảo phòng bếp chuẩn bị đồ ăn nhanh lên, món Hồi Oa Nhục* tôi sẽ tự mình làm.”

*Hồi Oa Nhục: thịt rang cháy cạnh kiểu Tứ Xuyên

“Bà chủ yên tâm ạ, đã phái người đi siêu thị mua rau, sáng sớm nay hải sản cũng đã được đưa tới, tôi thấy hải sản vẫn còn tung tăng bơi lội, tuyệt đối là còn tươi.”

“Ừ, thế là tốt rồi.”

Lục Thảo gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ vừa lòng.

“Đúng rồi, củ cải khô mà tôi dặn đã mua được chưa?”

“Đã đi tới mấy hàng rồi nhưng toàn là hàng sản xuất từ năm ngoái, không mới lắm ạ!”

Lục Thảo thở dài: “Hiếm khi A Chinh tới thăm tôi, cậu ấy thích nhất là món thịt rang do tôi làm, nhưng nếu thiếu củ cải khô thì món ăn sẽ không được hoàn mỹ nữa.”

Vừa nghe thấy hai chữ “A Chinh”, vẻ mặt của thím Lâm kia lập tức hớn hở.

“Bà chủ cứ yên tâm đi ạ! Chỉ cần là bà làm thì chắc chắn cậu Chinh sẽ thích!”

“Cũng đúng, đứa em trai này của tôi trước giờ cũng không kén ăn uống gì cả.”

Mặt mày hơi toát lên thần thái kiêu ngạo.

“Tình cảm chị em của bà trước giờ đều tốt, thật sự khiến người ta phải hâm mộ!” Thím Lâm thuận thế nịnh

nọt.

Lục Thảo vô cùng thích chí.

“Đúng thế! A Chinh đối xử lạnh lùng với tất cả mọi người, chỉ có đứng ở trước mặt tôi mới lộ ra tình cảm...”

“Mẹ! Mẹ đừng bốc phét nữa.” Tần Thiên Lâm đi từ trên lầu xuống, ăn mặc thoải mái, đẹp trai sáng láng, bỏ qua sự hiểm độc trong đáy mắt thì nhìn hắn cũng rất giống hình tượng của một chàng trai ấm áp.

“Tính cách của ông cậu đó của con mà gọi là tình thân sao? Lạnh lùng muốn chết...”

Lục Thảo trừng mắt với con trai: “Không biết lớn nhỏ! Đó là trưởng bối của con đấy!”

“Xì... thôi đi ạ, chỉ lớn hơn con có bốn tuổi, già ở đâu ra chứ?”

“Đây là vấn đề tuổi tác à? Bối phận sờ sờ ra đó, dù chỉ lớn hơn có ba tuổi thì vẫn là cậu của con!”

“Vâng vâng vâng... Cậu của con! Được chưa ạ?”

Lúc này, sắc mặt Lục Thảo mới tốt hơn một chút, đột nhiên ánh mắt lại hơi ngưng lại.

Rút một tời giấy ăn trên bàn ném vào mặt hắn, ánh mắt

sắc bén bắn thẳng về phía Xảo Tâm. Lúc này, Tần Thiên Lâm mới hiểu ra, ung dung, chậm rãi lau miệng.

“Ngoài ý muốn. Lần sau con thề sẽ rửa sạch.” Nhẹ nhàng, bâng quơ cho qua.

A, khó trách cái miệng nhỏ kia hồng như thế, hóa ra là tô son...

Hương đào thơm mát tự nhiên.

Xảo Tâm chỉ hận không có cái khe để chui xuống, nắm chặt vạt áo của mình như thể muốn kéo rách cả vải áo.

Thần thái trên mặt Lục Thảo hơi hòa hoãn trở lại, nhìn về phía thằng con: “Qua đây với mẹ.”

“Mẹ! Được rồi, ở đây có ai đâu. Có gì thì mẹ cứ nói nhanh lên!” Nâng cổ tay nhìn đồng hồ với vẻ không kiên nhẫn.

“Con ở bên ngoài ăn chơi lêu lổng gì mẹ không quan tâm, nhưng con thỏ không ăn cỏ gần hang, con thì giỏi rồi, còn ăn tới nghiện!”

“Mẹ...” Tần Thiên Lâm bật cười, “Con chỉ hôn cô ta có một cái chứ đã làm gì đâu, OK?”

“Thật không?”

“A... Con có thể coi trọng cái loại mặt hàng này sao?”

Ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Lục Thảo nhíu mày, rất không thích tính phong lưu của con trai, nhưng nghĩ đàn ông ra ngoài bận bịu làm ăn, không thể tránh được cảnh gặp dịp thì chơi.

“Được rồi, sau này chú ý một chút! Cẩn thận kẻo ba con biết...”

“Yên tâm, con vẫn còn biết đóng cửa là phải cài then!”

“Thằng ranh con!”

“Con đi trước đây ạ, bye!”

“Khoan đã! Sắp tới giờ ăn trưa rồi, sao con còn chạy ra ngoài? Hôm nay A Chinh qua nhà mình ăn cơm, mẹ đã gọi điện bảo anh trai con về rồi.”

Một tiếng đáp vọng lại: “Đã có anh trai con tiếp khách rồi, con càng chẳng có lý do để ở lại, đúng không ạ?”

Lục Thảo giận tới mức trợn trừng mắt.

“Việc làm ăn của cậu con càng lúc càng lớn, khoảng thời gian trước, vừa ra tay đã mua một dự án mấy ngàn vạn, sao con chẳng biết học hỏi gì thế?”

Hận sắt không thành thép.

“Thế thì cũng phải có cái khiên kinh tế mạnh mẽ như

Lục Thị mới làm được!”

Tần gia?

Chỉ là cái rắm!

Chỉ có thể ôm đùi người ta thôi!

“Mẹ không họ Lục à? Không phải người của Lục gia à?” Tức giận rõ ràng.

Tần Thiên Lâm bĩu môi, mặc kệ bà ta.

Lục Thảo, Lục Chinh, chị em ư?

Thật là làm người ta cười chết mất!

“Con đi đây.”

“Con đứng lại cho mẹ! Nói cho rõ ràng mọi chuyện!”

“Mẹ, sao mẹ cứ nhất định phải tự làm mình mất mặt thế?” Trong đáy mắt gã đàn ông đã xuất hiện sự bực bội.

Mặt Lục Thảo sầm xuống, cố chấp đứng chặn ở cửa, không ai vào được thì cũng chẳng ai ra được.

“OK.” Hai tay giơ lên trời, “Mẹ đừng trách con nói chuyện khó nghe là được!”

“Mẹ họ Lục, đúng, nhưng mẹ và Lục Chinh cùng cha khác mẹ, cậu ấy có bên ngoại là Bàng gia hỗ trợ, đó là gia tộc tài phiệt đứng đầu ở thủ đô, giờ cậu ấy lại tiếp quản Lục Thị một cách toàn diện, nói cách khác, cậu ấy là điểm giao nhau của hai thế lực lớn, liên hợp họ lại với nhau. Nhưng mẹ thì sao? Ngoại trừ được mang họ Lục ra thì mẹ có cái gì để mà khoe khoang chứ?”

Chỉ mấy câu nói đã chọc đúng chỗ hiểm, sắc mặt Lục Thảo trắng bệch.

Rốt cuộc, Tần Thiên Lâm cũng không đành lòng nên giọng cũng hòa hoãn lại: “Mẹ, con nói vậy không phải để đả kích gì mẹ cả, chỉ hy vọng mẹ có thể nhìn thấy rõ sự thật.”

Đừng có tìm mọi cách ôm đùi người ta, mất mặt lắm!

Lục Thảo chôn chân tại chỗ, ánh mắt đờ đẫn, chẳng biết có nghe lọt vào tai không.

“Con đi đây, tối không về ăn cơm đâu ạ!”

Ra tới cổng thì gặp một chiếc xe khác đang đi vào.

Tần Thiên Lâm hạ cửa xe xuống, “Anh, mẹ chờ anh về ăn cơm trưa đấy.”

“Chú định ra ngoài à?”

“Vâng. Em đi trước đây.”

“Khoan đã! Mấy ngày nữa là tới ngày kỷ niệm thành lập công ty rồi, nhớ phải đưa vợ của chú tới đấy.”

Mày nhíu chặt: “Em không đi...”

Nghĩ tới gương mặt luôn khiến hắn nổi lên dục vọng muốn ngược đãi kia của Đàm Hi, ngọn lửa trong ngực Tần Thiên Lâm bắt đầu bùng lên, chỗ nào đó trên người cũng lập tức cương cứng, cũng may là đang ngồi ở trong xe nên chưa tới mức mất mặt.

“Ba đã quyết định thế rồi, chú tự nhìn mà làm đi.”

Từ đầu tới đuôi, người trên kẻ dưới trong biệt thự này, không có ai hỏi thăm xem tình trạng thân thể hiện tại của Đàm Hi ra sao.

Dường như cô ở nhà hay không ở nhà cũng chẳng khác gì nhau.

Thói quen?

Hay là, vô cảm?

Đàm Hi ngủ suốt một ngày một đêm, truyền tới hai bình nước mới hạ sốt.

Hôm sau, khi y tá đến kiểm tra phòng thì phát hiện cô đã đang ngồi vắt chéo chân, sau lưng lót ba, bốn cái gối, thoải mái thưởng thức cảnh mặt trời mọc bên

ngoài cửa sổ.

Ánh nắng ấm áp chiếu trên gương mặt nghiêng thuần tịnh, thậm chí có thể thấy được cả tầng lông tơ mỏng manh trên da mặt.

Đẹp thoát tục, không dính bụi trần.

“Tiểu Trương Trương ~ chị tới rồi!” Bất ngờ quay đầu lại, nhướng mày, mỉm cười.

Yên lặng thì đẹp mê người, nhưng vừa mở miệng đã hủy đi hết thảy!

Y tá Trương có cảm giác cõi lòng sắp hỏng mất.

“Há miệng.”

“Làm gì ạ?” Mắt Đàm Hi lộ ra cảnh giác, hôm qua bị mất nhiều máu như thế nên giờ trong lòng vẫn ám ảnh.

“Đo nhiệt độ cơ thể.”

“Oh.” Ngoan ngoãn há miệng, “Mà khoan! Có phải đã có người từng ngậm qua thứ này rồi không?”

“Có sao không?”

“Đương nhiên rồi! Mau đổi một cái mới tinh lại đây, chị à, em mắc bệnh sạch sẽ!”

“Đại tiểu thư của tôi ơi, làm ơn đi, nó đã được tiêu độc rồi.”

Chưa thấy ai lảm nhảm lắm điều như thế này!

“Dù thế nào cũng đã bị người ta ngậm qua rồi! Không được, không được, em không chịu được, để nó ra xa chút đi!”

“Trời ạ, sao cô cứ...”

Nhoẻn miệng cười, mi mắt chớp chớp: “Cứ sao ạ?”

Tiểu Trương dựng tóc gáy.

“Nói đi ạ!” Đôi mắt trong veo, cực kỳ vô tội.

“Không... không có gì... Để tôi đổi cái mới...”

“Được ạ!” Mặt mày lập tức hớn hở, “Đi sớm về sớm nhá!”

Lăn lộn một hồi, cuối cùng cũng hoàn thành xong các bước kiểm tra, Tiểu Trương thở phào nhẹ nhõm, thần kinh lúc nào cũng căng thẳng giờ mới thả lỏng ra được.

“Xời! Chị nhìn mình xem, bộ dáng cứ như nô lệ nhỏ bị ngược đãi mất tự do ấy, bản cô nương đây có đáng sợ như vậy không?”

Vẻ mặt Tiểu Trương đầy nghiêm túc, lắc đầu.

“Em đã bảo...”

“Trình độ đáng sợ của cô đã không thể hình dung với hai từ “như vậy” được nữa đâu.”

“Cái gì?”

“Hẳn là phải dùng “siêu cấp“.”

Siêu cấp đáng sợ.

“A! Chị chạy gì chứ? Về đây nào---”

Sau 12 giờ trưa, mặt trời chói chang chiếu thẳng trên đỉnh đầu.

Cuối tháng sáu, đầu tháng bảy là lúc nhiệt độ ở thủ đô lên cao nhất.

Mở cửa xe, một cái đùi ngọc hiện ra trước mắt, vừa trắng vừa mịn màng như trứng gà mới bóc vỏ vậy.

Đám tài xế taxi đang xếp hàng chờ ở cổng bệnh viện cảm thấy đột nhiên mát lạnh, chỉ hận không thể dán hai tròng mắt vào đó, nhìn sâu vào bên trong làn váy.

Rầm---

Cửa xe đóng sầm lại, siêu xe trăm vạn như một món đồ

chơi, có hỏng cũng chẳng cần lo, đổi cái mới một thể.

“Ôi chao mẹ ơi! Gái đẹp lắm tiền kìa!” Một anh chàng người vùng đông bắc chửi thầm một câu--- Đệch!

“Nhìn cái chân kia mà xem, cứ như thạch trái cây ấy, phải phấn đấu bao nhiêu năm mới cưới được cô nàng này nhỉ?” Một cậu chàng dân miền nam nhìn với ánh mắt khao khát.

Điển hình của “đũa mốc muốn chòi mâm son“.

“Này! Cái cô gì ơi, sao cô lại dừng xe ở đây? Một xe chiếm hai chỗ đậu khác nào một chân cô dẫm hai thuyền--- có tí đạo đức chốn công cộng không thế hả?”

Tần Thiên Mỹ vốn dĩ đang thoải mái chìm đắm trong sự trầm trồ của mọi người, đột nhiên hoàn hồn.

Đang muốn khóc lóc ăn vạ, nhưng lại nhìn thấy người kia cao tới 1m9, dáng người cường tráng, tướng mạo hung dữ.

“Xin lỗi ạ, em mới lái xe nên chưa quen, em sẽ dịch ngay! Dịch ngay đây!” Cười đáp, tay vén tóc ra sau tai để che giấu sự xấu hổ.

“Dịch thì dịch nhanh lên! Còn phải vào thăm người bệnh nữa, ai rảnh mà lằng nhằng với cô!”

Một lần nữa lên xe, khởi động, hơi lạnh đã sớm thoát hết, vừa ngồi xuống chẳng khác nào ngồi lên bàn là--- nóng bỏng mông!

Xe dừng hẳn rồi, mệt tới mức người đầy mồ hôi.

Tần Thiên Mỹ đấm tay lên vô lăng: “Anh Hai, em hận anh muốn chết đi được!”

“Này này này, muốn gì hả? Trút giận qua di động à?”

“Rõ ràng là việc của anh, tại sao lại bắt em phải làm?”

“Đó là chị dâu của cô đấy.”

“Thôi đi! Cái con ranh Đàm Hi đó mà cũng xứng để em phải mở miệng gọi là chị dâu à? Anh nói xem rốt cuộc mẹ chúng ta nghĩ cái quái gì thế? Chọn tới chọn lui, cuối cùng lại nhìn trúng con ranh này...”

Nhớ tới dáng vẻ Đàm Hi suốt ngày cúi đầu, cụp mắt, ra vẻ dịu dàng thì Tần Thiên Mỹ lại thấy buồn nôn.

Cứ như trên thế giới này cô ta là đẹp nhất, dịu dàng nhất, còn cố tỏ ra vô cùng ấm ức nhưng vẫn yên lặng, nhẫn nại ấy--- mẹ!

“Được rồi, đừng lắm chuyện nữa, anh chuẩn bị gặp khách rồi.”

Trong mắt hiện lên vẻ ác độc, nhếch miệng cười: “Anh,

chuyện về Đàm Hi anh làm chưa ổn.”

“Ý là sao?”

“Đáng lẽ phải nhân cơ hội này đánh chết nó, xong hết mọi chuyện, chẳng phải càng dứt khoát hơn sao? Dù sao Đàm gia cũng bán con gái đi rồi, nếu đã tới Tần gia thì sống hay chết đều do chúng ta quyết định. Đáng tiếc, anh không đủ tàn nhẫn, còn để lại cho cô ta một mạng thoi thóp, hại em trời nóng bức thế này còn phải tới...”

“Thiên Mỹ, giết người là phạm pháp đấy.”

“Anh, ở trước mắt em đừng có giả vờ làm người lương thiện nữa.”

Tiếng cười nặng nề như tiếng vĩ cầm rung động, “Chết rồi thì còn gì vui nữa? Còn sống, mới vui.”

Dưới lớp độc ác này lại là một lớp độc ác khác.

Tần Thiên Mỹ rùng mình một cái, suýt chút nữa đánh rơi cả điện thoại.

Vội vàng ngắt máy, nghi hoặc trong lòng càng lúc càng đậm.

Giọng điệu của anh Hai thực khác thường, lần nào nhắc tới Đàm Hi cũng sẽ lâm vào trạng thái điên cuồng, mất không chế, như thể giữa hai người này có mối hận

thù nào đó rất lớn ấy...

Trên thực tế, bọn họ còn chưa cưới nhau được ba tháng nữa.

...

“FREEMORE?” Cầm gói nhỏ màu vàng, Đàm Hi nhíu mày, “Chẳng phải bảo anh mua Space 7 sao?”

Bàng Thiệu Huân nhìn đi chỗ khác, khẽ ho: “Cô gái bán hàng nói đều như nhau cả.”

“Giống nhau?” Giọng nói lập tức cao tới quãng tám, “Vậy tôi hỏi anh, Mr. Du với Mr. Jiss có khác nhau không?”

“Cái gì, cơ?” Bàng Thiệu Huân đần mặt ra.

Nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới, “Đừng nói với tôi là anh không biết Durex với Jissbon nhé?”

*Durex - Jissbon: Hai thương hiệu bao cao su.

Đùng---

Hai má người đàn ông đỏ bừng lên.

“Ớ, thẹn à?” Đàm Hi ghé sát lại, phát hiện thằng nhãi này không chỉ đỏ mặt mà cổ cũng hồng lên.

Bàng Thiệu Huân nhìn đi chỗ khác, Đàm Hi từng bước ép sát.

Trong giây lát, một cơn gió mang theo mùi thơm ngát, giương mắt nhìn thì chỉ thấy một đôi đồng tử đen láy.

Trái tim, đập lạc mất nửa nhịp.

Đến khi phản ứng lại được, hơi ngả về sau, có vẻ như muốn chạy trối chết.

Đàm Hi thò tay ra, vạt áo blouse trắng bị kéo tới nhăn nhúm, cô nàng trợn mắt hung tợn---

“Trốn cái gì mà trốn? Tôi là mãnh thú hồng hoang à? Chỉ có tí tẹo tiền đồ thế này thôi sao? Nhát chết!”

“Khụ khụ... Này này, cô buông ra trước đi đã.”

Gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ gần sát trước mặt, làn da tinh tế, thậm chí còn không nhìn thấy rõ lỗ chân lông.

Anh ta rất muốn thử sờ lên xem cảm giác thế nào.

“Ngọ nguậy gì chứ? Ai không biết còn tưởng tôi sàm sỡ anh!”

Cái này chẳng lẽ không tính là sàm sỡ à?

Trán người đàn ông lập tức nổi gân xanh.

Hít sâu, sắc mặt dần lạnh xuống: “Thả, ra.”

Đàm Hi bĩu môi, vừa lúc nhìn thấy trong đáy mắt của người đàn ông lóe lên sự lạnh lùng và nghiêm túc.

Trêu chọc cũng phải có mức độ, cô cũng hiểu đạo lý một vừa hai phải.

Nhoẻn miệng cười, rụt tay về, giữa đường lại chuyển hướng nắm lấy cằm người đàn ông, ghé sát lại, hơi thở như hoa lan: “Có thấy tôi nghe lời không này...”

Đồng tử co chặt, Bàng Thiệu Huân nghe thấy rõ tiếng tim mình đập thình thịch như trống nổi.

“Đã mua được đồ cho cô rồi, có dùng hay không là chuyện của cô.” Xụ mặt, cúi đầu sửa lại áo blouse, vuốt phẳng hai nếp nhăn.

“Hừ... Mua sai đồ mà còn ra vẻ đúng lý hợp tình thế à?” Cô nàng Đàm bĩu môi, “Nói đi!”

“Nói cái gì?”

“Mr. Du và Mr. Jiss có gì khác nhau?”

“...”

Mặt người đàn ông lại đỏ.

Đàm Hi như hiểu ra: “Anh... Đừng bảo chưa dùng bao giờ đấy nhé?”

“Ra ngoài!” Gầm nhẹ.

“Chà! Thật sự chưa dùng à?”

Bàng Thiệu Huân: “...”

“Tiểu hòa thượng năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Mắt to chớp chớp, nhìn chằm chặp vào anh ta, vẻ mặt bỡn cợt không hề che giấu.

Mặt người đàn ông đen như đít nồi.

Nhưng mà cô nàng nào đó vẫn không buông tha: “Hai mươi sáu? Ba mươi?”

Quả là một con gà giò to xác!

Đàm Hi bị tống ra khỏi văn phòng cùng một đống túi lớn túi nhỏ.

“Khoan đã!”

Người đàn ông đứng ở cạnh cửa, mà Đàm Hi đã bị đẩy ra ngoài hành lang, suýt chút nữa còn ngã lăn ra.

Không phải chỉ là nói thật một câu sao! Bụng dạ hẹp hòi...

“Cô lầu bầu cái gì thế hả?”

“He he he... Không, không có gì.”

“Đi từ từ, không tiễn.” Nói xong lại làm bộ định đóng cửa.

“Thực ra, đáp án rất đơn giản...”

Động tác của Bàng Thiệu Huân hơi dừng lại, chậm mất nửa nhịp.

“Một dày một mỏng, dù chỉ chênh nhau có không phẩy mấy milimet thôi thì cũng sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới...” Âm thanh hơi dừng, hai tròng mắt tự nhiên híp lại, nụ cười càn rỡ bò lên môi, “Ảnh. Hưởng. Khoái. Cảm.”

“Cũng giống như gãi không đúng chỗ ngứa và súng thật đạn thật ấy, hoàn toàn là hai cảnh giới khác nhau. Understand?”

...

Đàm Hi ngáp dài, xách đồ đi về phòng bệnh.

Nhớ tới anh chàng “Gà Giò” và gương mặt tuấn tú đỏ như tôm luộc kia thì không khỏi híp mắt cười trộm.

Viêm Hề của ngày xưa, đánh nhau, tán trai, ghẹo gái, cái gì cũng giỏi.

Ai bảo người ba ma quỷ của cô về chầu trời sớm, để lại một khối tài sản kếch xù cho cô tiêu xài, nổi từ đám cậu ấm cô chiêu trong nước, đến lúc ra nước ngoài cũng lại trộn lẫn vào với đám người nổi tiếng, ăn nhậu chơi bời, kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

Nói dễ nghe một chút thì gọi là phong lưu, ăn chơi trác táng, còn nói khó nghe hơn thì đó chính là vô học, thất nghiệp.

Bắt đầu thay đổi từ lúc nào ư?

Trước mắt hiện lên hình ảnh một thiếu niên mặc quần tây, áo sơ mi trắng, bóng dáng cao lớn, dưới ánh mặt trời, mặt nghiêng như ngọc.

Đẹp tới mức làm người ta kinh hãi, khôi ngô tới mức làm người ta... tự biết xấu hổ.

Ánh mắt trống rỗng, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hoa đinh hương nở rộ ngoài ban công, lay động theo gió, mang theo mùi hương tiến vào cửa sổ.

“Em nói em yêu hoa đinh hương nhất, thì ra tên của em chính là tên nó, một loài hoa thật u buồn...”

“Nữ thần” lập tức biến thành “nữ thần kinh”, vừa ca hát vừa nhảy nhót suốt đường đi.

Viêm Hề? Đàm Hi?

Giống nhau cả thôi!

Đời trước chưa ăn chơi tráng tác xong thì đời này tiếp tục!

Chui qua ngàn bụi cây cũng không dính lên thân một chiếc lá--- bingo!

Một chân đá văng cửa phòng bệnh, vừa tiến vào vừa hát líu lo: “Trên mộ cũ phủ đầy hoa tươi...”

Xoạch---

Giây tiếp theo, dừng lại, nụ cười tắt ngúm, nhướng mày.

Tần Thiên Mỹ đợi đã gần hai mươi phút, mày nhíu chặt tới mức có thể kẹp chết một con ruồi.

Giờ thấy người rồi thì cơn tức trong lòng như tìm được nơi phát ra, không hỏi xanh đỏ đen trắng đã trút một đống lời chửi bới, thóa mạ xuống.

“Đàm Hi! Mày đi chết ở đâu thế hả? Thảo nào anh tao không thích mày, chưa thấy có ai không biết điều như mày đấy! Tục ngữ nói, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì sẽ mãn kiếp sống trong hang! Gia đình bình dân như Đàm gia thì có nuôi dạy thế nào cũng chẳng ra nổi dáng một tiểu thư khuê các, kết quả là, còn phải bán con gái mới ôm được đùi của Tần gia!”

Ánh mắt từ trên cao nhìn xuống mang theo cảm giác về sự vượt trội, sự khinh miệt ngập tràn trong đáy mắt.

Đàm Hi đảo mắt, lập tức ném hết đồ trong tay lên giường, một đống lung tung lộn xộn, cũng không thu dọn ngay mà nửa người ngã nhào xuống giường, hai cái đùi cùng rung tít.

Như một người đàn ông vô lại.

Há miệng, ngáp một cái; duỗi tay, vặn eo một cái.

Hoàn toàn coi người khác là không khí.

Tần Thiên Mỹ há mồm trợn mắt, cô ta còn đang nghi ngờ liệu có phải mình đang thấy một tên lưu manh ngoài đường không!

“Mày đúng là Đàm Hi đấy chứ?” Buột miệng hỏi một câu.

Cô nàng Đàm buồn ngủ nên mặc kệ cô ả.

Mắt nhắm lại, nghiêng đầu ngủ.

Với đám ruồi bọ thì cứ lờ đi là được rồi.

“Họ Đàm kia!” Tần Thiên Mỹ dậm chân, giận dữ trợn mắt.

Cô nàng nào đó hoàn toàn không để tâm.

Nhắm hai mắt, trong đầu không ngừng hiện lên những ân oán cũ với bà cô em chồng này.

Ngày tổ chức hôn lễ, đêm đó, chú rể không về nhà ngủ, Tần Thiên Mỹ không chỉ châm chọc, mỉa mai, nói đểu cô một hồi mà còn làm ầm lên cho mọi người đều biết.

Hai ông bà già họ Tần thì nhắm một mắt, mở một mắt, không ai thèm quản lý cô ta.

Trong một đêm, tin quan hệ giữa cậu Hai và mợ Hai không tốt đã truyền ra vô cùng huyên náo.

Nói cái gì mà “Mạnh mua mạnh bán”, “Đàm gia đũa mốc muốn chòi mâm son”, “Mợ Hai lì lợm la liếm”, khiến cho cả đám người làm đều nhìn cô với ánh mắt đầy thành kiến.

Hôm sau, trong bữa ăn sáng.

Đàm Hi ngồi vào bàn ăn cho có lệ, cúi đầu rủ mi, cố gắng làm giảm sự tồn tại của mình.

Tần Thiên Mỹ đột nhiên lại muốn đưa trà cho cô, nói cái gì mà “Chị lớn như mẹ”, cần phải dâng trà mới có thể thể hiện sự hiếu thảo được.

Kết quả, một chén trà nóng bỏng hắt lên ngực cô, Đàm Hi đau tới mức hít sâu một hơi nhưng vẫn phải cắn

răng chống đỡ.

“Ôi chết! Xin lỗi, tại em chân tay vụng về. Xem ra trời cũng chẳng muốn chị được uống chén trà này. Cũng đúng “chị lớn như mẹ”, bên trên còn chị dâu cả nữa, chị thì tính là cái quái gì chứ?” Nói xong liền cười duyên, giọng nói trong trẻo, dễ nghe.

Tần Thiên Mỹ khắc nghiệt, bố chồng coi thường, mẹ chồng thờ ơ chẳng khác nào ba hòn núi lớn đè lên người Đàm Hi, ngay cả thở cô cũng phải cẩn thận.

Mà Tần Thiên Lâm ngược đãi, đánh đập cô chính là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Mười chín tuổi, ở cái tuổi đẹp như hoa như ngọc lại hương tiêu ngọc vẫn.

“Đàm Hi, mày điếc à? Không nghe thấy tao đang nói chuyện sao?”

Chợt mở bừng mắt, trong đó lăn tăn những gợn sóng quỷ quyệt...